

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 15. november 2019
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Freia Kirkeskov-Hansen
Sagsnr.: 2019-0037-0070
Dok.: 1296981

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 28 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere) (L 9), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 11. november 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Nick Hækkerup

/

Mette Johansen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 28 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere) (L 9):

”Vil ministeren yde teknisk bistand til et ændringsforslag, der indebærer, at der fortsat skal være en tidsbegrænsning på varigheden af forbud, og at forbuddets varighed som udgangspunkt skal være mellem 1 og 5 år, og vil ministeren redegøre for sin holdning til et sådant ændringsforslag?”

Svar:

1. Et ændringsforslag, som indebærer, at forbud som udgangspunkt gives på tid fra 1 til 5 år kan formuleres på følgende måde:

Æ n d r i n g s f o r s l a g
til
lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere)
(L 9)

Af (...):

Til § 1

1) *Nr. 3* udgår.

[Ændring af udgangspunktet for forbuddets varighed]

Til § 2

2) I *stk. 2* ændres »§ 1, nr. 1-3« til: »§ 1, nr. 1 og 2«

[Konsekvensændring]

Bemærkninger til nr. 1

Det følger af straffelovens § 236, stk. 4, at forbud gives på tid fra 1 til 5 år regnet fra endelig dom eller indtil videre.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende, 2012-2013, A, L 141 som fremsat, side 67, at udgangspunktet er, at forbud gives tidsbegrænset, og at tidsbegrænset forbud kun anvendes i særligt grove tilfælde, hvor der er grundlag for at antage, at der stadig efter mere end 5 år efter endelig dom vil være nærliggende fare for ny lignende kriminalitet.

Med ændringsforslaget udgår nyaffattelsen af straffelovens § 236, stk. 4, således, at udgangspunktet fremover fortsat vil være, at et forbud gives på tid fra 1 til 5 år regnet fra endelig dom.

Bemærkninger til nr. 2

Der er tale om en konsekvensændring i lovforslagets ikrafttrædelsesbestemmelse som følge af, at lovforslagets § 1, nr. 3 udgår.

2. Som anført i lovforslagets almindelige bemærkninger, har en række konkrete sager med dømte seksualforbrydere, der efter udstået straf har begået nye overgreb, vist, at der er behov for at styrke indsatsen på området.

En del af den styrkede indsats består i, at et forbud fremover som udgangspunkt skal gives indtil videre, dvs. uden tidsbegrænsning.

Domstolene skal dog fortsat efter en konkret vurdering af karakteren af det begåede forhold og sagens øvrige omstændigheder, herunder den dømtes personlige forhold, kunne beslutte at tidsbegrænse forbuddet i 1-5 år. Det vil navnlig være relevant, når der er tale om mindre alvorlige lovovertrædelser, der ikke er begået mod børn, tiltalte ikke tidligere er dømt for lignende kriminalitet, og tiltaltes personlige forhold taler for, at forbuddet tidsbegrænses.

Det er vigtigt at understrege, at et tidsbegrænset forbud ikke indebærer, at forbuddet aldrig ophører. Det indebærer derimod, at forbuddet først ophører, når en domstol har vurderet, at der ikke længere er grund til at opretholde forbuddet, herunder at der ikke længere er fare for, at den dømte seksualforbryder vil begå ny lignende kriminalitet.

Som anført i de samtidige besvarelser af spørgsmål nr. 2 og 3 vedrørende lovforslaget, finder jeg det hensigtsmæssigt, at det fremover er udgangspunktet, at domstolene vurderer, om der ikke længere er grund til at opretholde forbuddet, fremfor at forbuddet som udgangspunkt ophører efter en nærmere fastsat periode.

Jeg kan derfor ikke støtte et ændringsforslag, der indebærer, at udgangspunktet er, at forbud gives tidsbegrænset for en varighed af mellem 1 og 5 år.